ὥσπερ ἐγὼ νῦν οἶδ᾽ ἐπὶ σοί. σὺ δὲ ταῦτα φύλαξαι,
μηδέ σε νικήσηι †παιδαΐδη† κακότης.

Οὐκ ἔλαθες κλέψας, ὦ παῖ· καὶ γάρ σε διῶμμαι·
τούτοισ᾽, οἷσπερ νῦν ἄρθμιος ἠδὲ φίλος
ἔπλευ — ἐμὴν δὲ μεθῆκας ἀτίμητον φιλότητα —
οὐ μὲν δὴ τούτοις γ᾽ ἦσθα φίλος πρότερον.
ἀλλ᾽ ἐγὼ ἐκ πάντων σ᾽ ἐδόκουν σήσεσθαι ἑταῖρον
πιστόν· καὶ δὴ νῦν ἄλλον ἔχοισθα φίλον.
ἀλλ᾽ ὁ μὲν εὖ ἕρδων κεῖμαι· σὲ δὲ μήτις ἁπάντων
ἀνθρώπων ἐσορῶν †παιδαφιλειν† ἐθέλοι.

Ὤιμοι ἐγὼ δειλός· καὶ δὴ κατάχαρμα μὲν ἐχθροῖς, 1318 a
τοῖσι φίλοις δὲ πόνος δεινὰ παθὼν γενόμην. b

Ὦ παῖ, ἐπεί τοι δῶκε θεὰ χάριν ἱμερόεσσαν
Κύπρις, σὸν δ᾽ εἶδος πᾶσι νέοισι μέλει,
τῶνδ᾽ ἐπάκουσον ἐπῶν καὶ ἐμὴν χάριν ἔνθεο θυμῶι,
γνοὺς ἔρος ὡς χαλεπὸν γίνεται ἀνδρὶ φέρειν.

Κυπρογένη, παῦσόν με πόνων, σκέδασον δὲ μερίμνας
θυμοβόρους, στρέψον δ᾽ αὖθις ἐς εὐφροσύνας·
μερμήρας δ᾽ ἀπόπαυε κακάς, δὸς δ᾽ εὔφρονι θυμῶι
μέτρ᾽ ἥβης τελέσαντ᾽ ἔργματα σωφροσύνης.